

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΘΥΡΑΙΟΙ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΜΑΥΡΕΚΥ

ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΙΣ τὸ δάσος τοῦ Φοντανεμλιῶ, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ Φρανσῶ, ὁ ὁδηγὸς δὲν παραλείπει να δείχνῃ στοὺς περιηγητὰς δύο δέντρα, μὰ βαλανιδιὰ καὶ μὰ ἔξω, πολὺ κοντὰ τῇ μὰ στὴν ἄλλη, ὥστε ὅταν φθάσῃ ὁ ἄνεμος τὰ φύλλωμάτῃ τους οὐγίνοι, σάν ν' ἀγκαλιάζονται καὶ να φιλοῦνται...

Γιὰ τὰ δύο αὐτὰ δέντρα, διηγούνται τὴν ἑξῆς ἱστορία :

Στὸ μεγάλο αὐτὸ δάσος, κάμπο βράδυ, ἔδω καὶ πολλὰ, πολλὰ χρόνια, ἔζαν συντηρηθεὶ ἕνα ἀγόρι μὲλις δεκατεσσάρων χρόνων καὶ μὰ κόρη δύο χρόνα μεγαλύτερῃ του.

Τὸ ἀγόρι εἶχε ῥθεὶ στὸν κόσμο, χωρίς να γνωρίσῃ ποτὲ τοὺς γονεῖς του καὶ ἡ μικρὴ κόρη εἶχε φθαίῃ ἀπὸ τὸ σπῆτῃ της, γιατί τὴ μεταχειρίζονταν πολὺ σκληρὰ ἡ μητερίτῃ της.

Τὸ ἀγόρι τὸ λέγανε Τζοάνν καὶ τὴ μικροῦλα Ρέττα.

Ὁ Τζοάνν ἦταν μελαγχολὸς, μὲ φαντασμοῦλα ζωηρὰ καὶ ἡ Ρέττα ξανθὴ καὶ ἀσθενεὴ...

Μόλις ὁ Τζοάνν σπινάωνε τὴ μικρὴ Ρέττα καὶ τὴν ἄκουσε να κλαίῃ, τρομαγμένη ἀπὸ τὴν ἔρημιὰ καὶ τὰ μυστηριώδη φθουρίσματα τῃς νύχτας, καὶ να φωνάζῃ μέσα στὴν ἀπελπισία τῃς καὶ αὐτὴ ἀόμοια τῃ μητερίτῃς, αὐτὴ πού τῃς εἶχε κάνει τόσο περὶ καὶ ἄχαρη τὴ ζωή τῃς, τὴ λυπήθηκε, ῥάγισε ἡ καρδιούλα του.

Γιὰ τὴ παρηγορήσῃ λοιπὸν τὴ μικρὴ δραπέτιδα, τὴν ὠδήγησε στὸ καλύβι του, σὸ φτωχὸ τὸ καλύβι καὶ τὴν ἔβαλε να πλαγιάσῃ πάνω σ' ἕνα στρώμα ἀπὸ χόχτα, σὸ ὅποιο ζωμόνασε καὶ ὁ ἴδιος κάθε βράδυ. Ἔτσι ἀπὸ τὴ βραδιὰ αὐτῃ, οἱ δύο μικροὶ ἀγαπήθηκαν σάν ἕνα ἀδελφὸς καὶ ἀδελφῃ. Ἡ Ρέττα λῆστενε τὸν Τζοάνν καὶ αὐτὸς τῃς ἀνταπέδιδε πίστῃ τὴν ἀγάτῃ της.

Γιὰ να ζῶνε, βόσκανε πρόβατὰ ἡ κοινοῦσαν λουλούδια στῃς ὄμορφες ἀρχόντισσες πού κατοικοῦσαν στὸς γύρω λόγους. Ἔτσι, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, δὲν στερήθηκαν ποτὲ τὸ καθημερινὸ τους ψωμί.

Κι' αὐτὲς ἡ νεαρίδες τὸν δάσους ἀγαποῦσαν τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ καὶ τὰ προσβόλιαν ἀπὸ τὸ κοντὸ καὶ τὴ δυτυχία. Σιγά-σιγά λοιπὸν ὁ Τζοάνν καὶ ἡ Ρέττα μεγάλωσαν, χωρίς να καταλάβουν καὶ αὐτοὶ πὸς.

Ὁ Τζοάνν ἔγινε ἕνας ὁμοῖος νέος καὶ ἡ Ρέττα μὰ πολὺ ὄμορφη κόρη, μὲ μαλλιά χρυσά, σάν τὰ φαντασμοῦλα φύλλα, καὶ μὲ μάτια μεγάλα, ἀμυγδαλωτά. Μ' ὅλη ὄμορ τὴν ἀνάπτει τους, ἔζαν μετῃ ἀνοί.

Ἡ Ρέττα ἀποκοιμόνασε πάντα τὸ βράδυ πάνω σπὸν ὄμο του Τζοάνν. Ἡ καρδιές τους δὲν ἔζαν γνωρίζαι τοὺς καλμοὺς τοῦ ἔρωτικου περικοῦ. Ἦσαν τέλεια εὐτυχισμένο, ἀπέραντα εὐτυχισμένο... Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία τους δὲν βάσταξε γιὰ πολὺ καιρὸ.

Στὸ μεγάλο δάσος πού ζῶσαν, ἴπηχαν βέβαια καλὲς νεαρίδες, ἀλλὰ ὄπηχαν καὶ πνευματὰ κακὰ. Κι' ἀρχηγὸς τὸν καιὸν πνευματὸν ἦταν ὁ Μαῦρος Κυνηγὸς.

Ἐνα βράδυ, ἐνὸς τὰ παιδιὰ περιπατοῦσαν εἴθυμα σπὸ δάσος, ὁ Μαῦρος Κυνηγὸς τὰ εἶδε, χαμογέλασε γλυκὰ στὴ Ρέττα καὶ κίταξε μὲ θυμὸ τὸν Τζοάνν.

Ἀπὸ τὴ βραδιὰ αὐτῃ, ὁ Μαῦρος Κυνηγὸς κατασκάπτει τὰ δύο παιδιὰ κάθε φορὰ πού περνοῦσαν τὸ δάσος. Τὰ μάτια του ἀστραφταν παράξενα ὅταν ἀντίκριζε τὴ Ρέττα, τὰ δόννα του τρίζανε ἀπὸ θυμὸ ὅταν ἔβλεπε τὸν Τζοάνν.

Μὰ μὲρα τέλος, ὁ θυμὸς τὸν ἔστασε. Ἦταν Μάης. Μιὰ γλυκερὰ μωρομένη αἴσα φουοῖσε ἀπάλαι. Τὸ ἡλιοβασιλεῖα φώτιζε μὲ τὰ λαμπρὰ του χρώματα τὸν ὄρίζοντα...

Τὰ παιδιὰ δίσταζαν τὸ δάσος χωρίς να μιλάνε. Τὰ χεῖλη τους ἔμεναν ἄφωνα, μὰ μιλῶσαν τὰ μάτια τους. Πέρασαν ἀπὸ τὸ πὸ σκοπεῖον μέρος τοῦ δάσους, χωρίς να προσέξουν τὸν ἔχθρὸ τους, καὶ ὅταν τέλος φτάσανε σ' ἕνα μέρος ἀνοσοπαρμένο, ὁ Τζοάνν ἀναπέναξε καὶ φθῆρεσε στὴ συντροφοῦ του :

— Ρέττα, εἶσαι πολὺ ὄμορφη καὶ σ' ἀγαπῶ !..

Γιὰ πρώτη φορὰ ἔφρεσε ἔτσι ἡ φωνὴ τοῦ νέου. Τὰ μάτια του ἀστραφταν. Ἡ καρδιὰ του χτυποῦσε.

— Ναι, εἶνε πολὺ ὄμορφα ἡ Ρέττα !.. ἀκούστηρε ἔξαφνα μὰ φωνὴ σκληρὴ καὶ βροντερῃ. Εἶνε ὄμορφα, ἀλλὰ ἡ ὄμορφη τῃς δὲν εἶνε γιὰ σένα...

Ἦταν ὁ Μαῦρος Κυνηγὸς. Οἱ δύο νέοι τρόμαξαν. Τόβαλαν στὰ πόδια καὶ γύρισαν γρήγορα—γρήγορα στὴν καλύβα τους...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ρέττα γύφει μόνῃ τῃς στὴν καλύβα. Ὁ Τζοάνν εἶχε πάει στὸ χωριὸ να φέρῃ τρόφιμα.

Ἐξαφνα ἕνας δυνατὸς βορρῃῃς ἄρχισε να φυσῃ, σπάζοντας τὰ κλαδιὰ καὶ κλονίζοντας τὰ δέντρα ὀρθίζα...

Ἀστρατὲς περιπατοῦσαν τὸν οὐρανὸ, τὸ δάσος φαινόναε σάν να κινούταν !...

Ἡ Ρέττα φοβήθηκε καὶ ἄρχισε να φωνάζῃ :

— Τζοάνν !.. Τζοάνν !..

Ἐξαφνα ὁ Μαῦρος Κυνηγὸς παρουσιάστηρε μπροστά τῃς. Καὶ πρὶν ἀκόμα προφθάσῃ ἡ ἀτυχῃ Ρέττα να ἔξερῃτῃ, τὴν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ ἄρχισε να τὴν φιλοῖσε ἀχόρταγα.

Τοῦ κάκου ἡ Ρέττα φώναξε καὶ ἔρησε βοήθεια ἀπὸ τῃς καλὲς νεαρίδες τοῦ δάσους, πού τὴν προστάσανε.

Τρομαγμένους καὶ αὐτὲς ἀπὸ τὴ θύελλα, ἔζαν κινωτὲι στῃς στηλιές καὶ στῃς κορυφές τὸν δέντρων.

Κι' ὁ βορρῃῃς ὄλο φυσῶσε ἄγρια, τὰ δέντρα θρηνοῦσαν, ἡ ἀστρατὲς φλόγιζαν καὶ λαμπάδαζαν τὸν οὐρανὸν...

Κι' ὁ Μαῦρος Κυνηγὸς ἔσφυγγε, ἔσφυγγε στὴν ἀγκαλιὰ του τῃ φτωχῃ Ρέττα καὶ τὴ φιλοῖσε, τὴ φιλοῖσε ἀχόρταγα...

Τέλος, ἡ δυστυχισμένη κόρη ἠλοθῆμενε μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μικροῦ πνεύματος.

Κι' ὅταν συνήθε, ἡ θύελλα ἔχε περάσει, ὁ Μαῦρος Κυνηγὸς εἶχε ἔξαφανιστεῖ.

Ἡ Ρέττα, τρέμοντας ὄλη, γύφισε τότε στὸ καλύβι. Σὲ λίγο γύφισε ἔτσι καὶ ὁ Τζοάνν. Εἶδε τὴ Ρέττα να κάθεται κατὰχλωμη καὶ ζαρομένη σὲ μιὰ γωνιά, τὴν εἶδε να μὴ τοῦ ῥίχνῃ οὔτε μιὰ ματιὰ καὶ να μὴν τοῦ χαμογελῃ, ὄπως πάντα, καὶ τὴ ρῳτῃσε ἀνήσυχτα :

— Τί ἔχεις, ἀδελφοῦλα μου; Ἀγαπημένη μου Ρέττα, τί ἔχεις; Γιατὶ δὲν μοὺ μιλάς !.. Γιατὶ δὲν με κίταξες γλυκὰ, ὄπως πάντα !..

— Δὲν ἔχω τίποτε, ἀπάντησε ἡ Ρέττα. Μ' ἐτρέμαξε μόνῃ ἡ θύελλα...

— Ἐλα τότε κοντῃς, σάν πάντα, γέροντας τ' ὄμορφο καμάκι σου πάνω σπὸν ὄμο μου...

Μὰ ἡ Ρέττα δὲν πῆγε κοντὰ του να γελῃ, ὄπως πάντα, τὸ ξανθὸ κεφάλι τῃς πάνω σπὸν ὄμο του ἀγαπημένου τῃς...

Δὲν τὸν πλησίασε... Κι' ὄλη νύκτα ἔκλαγε... ἔκλαγε...

Κι' ἀπὸ τὴ βραδιὰ αὐτῃ, ἡ φτωχὴ κόρη ἄρχισε να κλόνῃ, να κλόνῃ σιγά-σιγά, σάν να τὴν ἔκαγε μιὰ μυστικὴ, ὄμορφη, φλόγα. Στὸ Τζοάνν δὲν τόλμωσε οὔτε ἕνα λόγο να πῃ, οὔτε στὰ μάτια να τὸν κίταξῃ πειά...

Ἐνα βράδυ, ὁ Τζοάνν παρακάλεσε τὴ Ρέττα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, να τοῦ πῃ τί ἔχει. Θέλησε μάλιστα να τὴ φιλήσῃ γιὰ πρώτη φορὰ στὸ στόμα, ἔτσι σάν να ἔλαπτε ὅτι μὲ τὸ φιλὸ του ἔκνετο ὅα εἶναε τὰ μάγια τῃς σκοπῃς καὶ τῃς λίπης τῃς ἀγαπημένης του.

Μὰ ἡ Ρέττα ἔφυγε ἀτότοιμα μακριὰ του, φωνάζοντας :

— Μὴ μ' ἀγγίξεις, Τζοάνν, μὴ θέλεις να φιλήσῃς τὰ χεῖλη μου... Δὲν εἶνε πειά ἔξω γιὰ τὸ φιλὸ σου !..

— Γιατὶ; ῥῳτῆσε ἔκπληκτος καὶ ἀνήσυχος ὁ Τζοάνν. Γιατὶ δὲν εἶνε πειά ἔξω γιὰ τὸ φιλὸ μου τὰ χεῖλη σου, Ρέττα; Τὰ χεῖλη σου εἶνε ἀγνότερα μ' ἀπὸ τὰ ῥῳδὰ τῃς αὐγῃς...

— Γιατὶ, φώναξε ἀτελασμένη ἡ Ρέττα, μὴ μεταφρονῃς πειά να κρατηθῃ, γιατί μοὺ τὰ φίλησε ὁ Μαῦρος Κυνηγὸς !..

— Ὁ Μαῦρος Κυνηγὸς !.. εἶπε μὲ πόνο ὁ Τζοάνν. Ὁ Μαῦρος Κυνηγὸς; Ὅα πάω να τὸν βρῶ, θὰ τὸν σκοτώσω !

— Καὶ τί μπορεῖς να τοῦ κάνῃς ἐνὸ, καίμεινο παιδί; εἶπε ἡ Ρέττα. Πῶς μπορεῖς ν' ἀναμνηθῃς ἐνὸ μαῦρὸ του;

Μὰ ὁ Τζοάνν δὲν ἀκούγε. Τὰ μάτια του περνοῦσαν φωτιές. Καὶ βγήκε ἔξω σάν πρελλὸς, ἀ-

Ἦσαν τέλεια, ἀπέραντα εὐτυχισμένο...

ναζητώντας τον εχθρό του.

Τόν βρήκε στο πιο πυκνό μέρος του δάσους κι' ώρμησε κατεπάνω του φωνάζοντας :

— Κακοῦργε, γιατί τόλμησες ν' ἀγγίξεις τὴ γλκιερά μου Ρέττα ; Μάγε καταραμένη θά πεθάνῃ ἀπὸ τὸ χέρι μου !...

Καὶ χύμηξε νὰ μπίξῃ στὴν καρδιά του Μαύρου Κινηθοῦ τὸ μαχαίρι του.

Μὰ ὁ τρομερὸς τὸ ἀντίπαλος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν κακῶν πνευμάτων του δάσους, γέλασε περιφρονητικά. Τὸ μαχαίρι πετάχτηκε μακριὰ ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Τζωάννι κι' ἕνας ἄγριος βορρῆς σηκώθηκε, θύοις μ' ἔκεινον πὸν φροσῶσε τὸ δρόμῳ πὸν ὁ Μαύρος Κινηθὸς πήρε μὲ τὴ βία τὴ Ρέττα στὴν ἀγκαλιά του.

Κι' ἄρχισε πάλι νὰ βροντᾷ καὶ ν' ἀστράφτει καὶ τὰ δέντρα ἔγειναν θρηγνώντας ὡς κάτω στὴ γῆ τίς κορυφές τους καὶ ἡ ἴδια ἡ γῆ ταράζονταν συθέμελη... Ἐνας κερανοῦς ἔπεσε ἄξαφνα, χτύπησε τὸ Τζωάννι, καὶ τὸν ἔρριξε κάτω νεκρὸ !

Ὁ Μαύρος Κινηθὸς ἄφησε ἕνα τρομερὸ, τροναχτὸ γέλιο καὶ χάθηκε...

Μόλις ἔπαψε ἡ θύελλα, ἡ Ρέττα βγήκε στὸ δάσος γιὰ νὰ βρῆ τὸ φίλο της. Ξυρνοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὰ ρημαγμένα δέντρα, μὰ δὲν τὸν ἔβλεπε πουθενά...

— Τζωάννι !... Τζωάννι !... φωνάζε ἀπελπισμένῃ.

Ἄξαφνα στάθηκε.

Στὴ μέση τοῦ δρόμου κοιτότανε ἕνα πτωμα !

Ἦταν ὁ Τζωάννι, γλιωμὸς, ἄρπυγος, παγωμένος.

Ἡ Ρέττα γονάτισε κοντὰ του κλαίγοντας ἀπελπισμένα, χτυπώντας τὸ στήθος της, τραδώντας τὰ χουσὰ της μαλλιά...

— Τζωάννι, ἀγάθι μου, γιατί νὰ πεθάνῃς ; ἔσκουξε μὲ πόνο. Τί θά γίνω τώρα, πὸς θά ζῶσὼ χωρὶς ἐσένα, ἀγαπημένε μου ; Ὁ, θάνατε, σὲ παρακαλῶ, λυτήσου μου, ἔνωσέ μας !... Ἐλα γρήγορα... Δὲν μπορῶ ὄχι μιά στιγμὴ νὰ ζῶσὼ πειά...

Μιά σιὰ φάνηκε τότε μπρὸς στὴ Ρέττα. μιά σιὰ, λευκὴ, μὲ πρόσωπο γλυκὸ καὶ γελαστό.

— Ἐμὰ ὁ θάνατος ! της εἶπε γλυκά. Ὁ θάνατος ὁ ἐλευθερωτὴς, πὸν κομίζει γιὰ πάντα τὴ λύση, καὶ δίνει τὴν ἀνάπαυση καὶ τὴ λήθη. Θέλεις νὰ κοιμηθῆς στὴν ἀγκαλιά μου ;

— Θέλω ! εἶπε χωρὶς δισταγμὸ ἡ Ρέττα. Ναί, θέλω, πολὺ τὸ θέλω, καλέ μου. Ἐνωσέ μας καὶ θά σ' εὐλογῶ...

Ὁ θάνατος πήρε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του τὴ νέα κόρη. Κι' ἀμέσως τὰ μάτια της δάφνουν ἀπὸ τὸν αἰώνιο ἕπνο...

Ἡ Ρέττα ἀποκοιμήθηκε γιὰ πάντα !...

Σὲ λίγο ἔφτασαν μοιρολογώντας ἡ νύμφες κι' ἡ νεράιδες τοῦ δάσους. Καὶ σ' ἕνα κίνημα τὸν μαγικὸν τους ραβδίων, ἡ γῆ ἀνοιξε γιὰ νὰ δεχθῆ τὰ σώματα τῶν διῶ ἐρωτευμένων, κι' ἔλειπε πάλι ἔκλεισε.

Καὶ σὺν τάφῳ ἄπάνω του Τζωάννι καὶ τῆς Ρέττας φύτρωσαν, μετὰ καιρὸ, μιά δαλιανίδα καὶ μιά δξία. Κι' ἔταν φυσάει ὁ ἄνεμος, τὰ διῶ δέντρα σμίγουν τὰ κλαδιά τους σ' ἕνα ἐρωτικό ἀγκάλιασμα καὶ θροῖζουν σιγαλά σὺν νὰ μιλοῦν μεταξὺ τους καὶ νὰ λένε λόγια ἀγάπης...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΜΥΡΩΔΙΑ ΤΩΝ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΩΝ

Ἐνεκαλύφθη τελευταία ἀπὸ τὰ μέλη μᾶς Γεωπονικῆς Ἐταιρείας τοῦ Λονδίνου διὰ τὰ πορτοκάλια ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ δανεῖζοντα καὶ νὰ διατηροῦν μικροὶδές τίς ὀποιεὶ ἀπόχρησα κατὰ τὴ συνάφειά τους μὲ διάφορα ἄλλα πράγματα. Ἐτσι, πορτοκάλια πὸ ἐποποθετήθησαν μέσα σὲ κιβώτιο γεμάτο ὑγρὸ χόρτο πήραν τὴ γεύσι τοῦ τελευταίου. Ἐπίσης πορτοκάλια πὸ ἐναποθηκεύοντο μαζὶ μὲ κρεμμύδια, ἄρχισαν σιγά-σιγά νὰ μυρίζουν κρεμμυδιλάς !...

Η ΦΥΜΑΤΙΩΣΙΣ ΣΤΙΣ ΠΟΛΙΚΕΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΕΣ

Ἐχει παρατηρηθῆ διὰ τὴ φυματίωσις εἶνε ἐντελὸς ἀγνωστὴ στίς Ἀρκτικές καὶ Ἀνταρκτικές χώρας. Ἡ θερμοκρασία στὰ μέρη αὐτὰ εἶνε πάντοτε κάτω τοῦ μηδενός, ἀλλὰ ὁ ἀέρας δὲν περιέχει οὔτε τὴν ἐλαχίστη ποσότητα σκόνης, ἀπὸ τὴν ὅσα μεταδίδεται κυρίως ἡ φθίσι. Ἐνας ἄλλος λόγος πὸν ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξί τῆς νόσου στίς πολικεὶς περιόχες εἶνε, διὰ οἱ κάτοικοι τῶν χωρῶν αὐτῶν φοροῦν πλατεῖα φορέματα πὸν δὲν ἐμποδίζουν καθόλου τὴν ἐλευθερία τῶν κινήσεων καὶ τὴν ἀδύλο ἀνάπτυξ.

ΑΠ' ΟΣΑ Δ'ΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Μαρῆ καὶ ἡ Ἀκαδημία. Μιά εἰλικρινεστάτη ἀπάντησις. Ἡ Ἁγία Θηρεσία καὶ ἡ μοναχὴ. Ἡ ἄσχημα τοῦ Φλεοσιέ. Μιά ἐξυπνὴ ἀπάντησις. Ἡ κατάρχησις τῶν μοναχικῶν ταγμάτων καὶ ἡ πρότασις τοῦ Μακλέν. Τὸ πραγματικὸ φύλον τῆς Βόφιγκτον, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μὰ μέρη ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Κρεμμύτων συνάντησε τὸν περίφημο γιὰ τὴν εἰλικρινεία του συνάδελφὸ του Μωρετ καὶ τοῦ εἶπε :

— Στὴν Ἀκαδημίαν ἔπαρχει μιά κενὴ θέσι. Γιατί δὲν τὴ ζητᾶτε ; Θά σᾶς ψηφίσουν διὰ.

— Ὅχι... Ὅχι δά... Ἐξῶς κάποιον πὸν θά μὲ καταψηφίσῃ.

— Ποῖον ;

— Τὸν... ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μου !...

Ἡ Ἁγία Θηρεσία, διὰν ἄριστόταν σὲ κάποιον μοναστήρι, κατηγοροῦσε διαρκῶς τίς ἄλλες μοναχὲς γιατί δὲν ἴσαν τακτικὲς στὴν τήρησι τῶν θερμοκρατικῶν καθήκοντων τῶν.

— Σήμερα, ἔλεγε, δὲν πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία γιατί ἔχουν πο-νοκέφαλο, ἀφοῦ γιατί δὲν ἔχουν τὴν προηγουμένη ἡμέρα, καὶ μεθαῖριο γιατί θά τὸν ἔχουν τὴν ἐπομένη !...

Μιά φορὰ ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν Φιλοπόμην μπήκε σ' ἕνα χωριὸ πρωτίτερα ἀπὸ τοὺς στρατεύματός πὸν ἀκούλουθῶσαν.

Ἐκεῖ τὸν εἶδε μιά γυναίκα, ἡ ὁποία λόγῳ τῆς ἀσχημίας του τὸν ἔπερασε γιὰ στρατιώτη καὶ τὸν προσκάλεσε νὰ τὴ βοηθήσῃ τὸ σῆμα τῶν κωποσῶλων της.

Ὅταν ἔφτασαν σὲ λίγο ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Φιλοπόμηνος καὶ βόηκε τὸν στρατηγὸ νὰ καταγίνεται στὴν ταπεινὴ αὐτὴ ἀσχολία, ἔμειναν κατάληκτοι.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, στρατηγέ ; τὸν ρώτησαν.

— Πληρώνω τὰ ἐπιγερα της... ἀσχημίας μου !... τοὺς ἀπάντησε ὁ μεγαλόμυθος στρατηγός.

Ὁ στρατάρχης Φεγκάντ ἔλεγε μιά μέρη στὸν Φλεοσιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε χειροτονηθῆ ἐπίσκοπος νεώτατος :

— Πρέπει νὰ παραδεχθῆτε διὰ ὁ πατέρας σας θὰ παραξενευοῦνται πολὺ ἀν ζῶσος καὶ σᾶς ἔβλεπε ἐπίσκοπο.

— Ὅχι καὶ ὄσο φαντάζεστε, ἀποκρίθηκε ὁ πνευματώδης κληρικὸς. Γιατί δὲν ἔκαμαν ἐπίσκοπο τὸν γυιὸ τοῦ πατέρα μου, ἀλλ' ἔμεινα !...

Ὅταν ὁ σοφὸς καποτουῖνος Μακλέν ἔμαθε διὰ ἐπρόκειτο νὰ καταγγηθῶν τὰ μοναχικὰ τάγματα, ἔβηκε στὴ Γαλλικὴ Ἐθνοσυλλέουσι ἕνα ὑπόμνημα, στὸ ὁποῖο μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς :

«Θεωρῶ ἐν τούτοις σκόπιμο νὰ διατηρηθῆ ἕνας μοναχὸς ἀπὸ κάθε τάγμα, γιὰ νὰ μείνῃ στίς μέλλουσες γενεὲς ἕνα δείγμα τῆς ἀναθεῖας, τῆς θερμότητος καὶ τῆς παραφροσύνης τῶν αἰώνων !»

Ἡ γνωστὴ γιὰ τὴν ἐλευθεριότητά της Ἀγγλὴς ἠθοποιὸς Βόφιγκτον, ὑπεδύθη κάποτε ἕναν ἀντροπικὸ ὄλοο. Κατόπιν, διὰν ἀπεσῶθη στὰ παρασκήνια, εἶπε μὲ φαιδρότητα στοὺς φίλους της :

— Περιέργου ! Ὁ μὲν ἀπὸ τοὺς θεατὰς μὲ πέρασαν γιὰ ἄντρα !

— Ἦσυχαίτε, δεσποινίς, τῆς εἶπε τότε κάποιος ἀδιάκριτος καὶ ζηλιάρης θαυμαστῆς της. Ὁ ἄλλοι μοσοὶ γνωρίζουν ἐκ πείρας τὸ... πραγματικὸ σας φύλο !...

Ὁ μέγας Καρτέσιος εἶχε ἐπιφολεστάτη ὑγεία, ἀλλὰ καὶ ψυχραία ἀπαράμιλλη. Συνήθιζε μάλιστα νὰ λέγῃ τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ :

— Ἐπειδὴ δὲν βρήκα κανένα ἀσφαλὲς μέσον πρὸς διατήρησι τῆς ζωῆς μου, γιὰ νὰ ἠσυχαίω, ἀποφάσισα νὰ μὴ φοβοῦμαι πειὰ τὸ θάνατο !...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΛΑ ΡΟΣΦΟΥΚΑ

— Ἐμπιστευόμεθα συνήθως τὰ μυστικά της καρδίας μας στοὺς ἄλλους μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ προκαλέσουμε τὸν οἰκτο ἢ τὸ θαυμασμό τους.

— Ὁ ἀληθινὸς ἔρωσ εἶνε σπάνιος, ἀλλὰ ἡ ἀληθινὴ φιλία εἶνε ἀκόμα σπανιώτερη.

— Ἀπὸ διὰ τὰ βίαια πάθη, ἔκεινο πὸν ἀσχημίζει λιγώτερο τίς γυναίκες εἶνε ὁ ἔρωσ.